

Dato 11.10.13	Elevkode C637	Kjønn: jente gutt	Det første språket du lærte: norsk annet
------------------	------------------	----------------------	---

Vi hadde skrevet slagord i og
setninger mot Assad-regime
på skoleveggen i et par
dager. Jeg hadde well
forventet det, men jeg var
fortsatt helt uforbrett når
regjeringssoldatene slo den
døra og arresterte meg i
mitt eget hjem mars 2011.
Jeg og vennene mine ble raskt
fraktet til et hemelig sted.
Der ble vi holdt ^{fast} i 3 måneder.
Turtur og sult ble raskt en
del av hverdagen. Og i en alder
av 14 år, hadde jeg ikke trodd
at smerte kunne oppleves så
sterk.

Hvem skulle trodd at med et innbyggertall på 22 198 110 skulle jeg og tre andre bli arrestert, men det er Syria. De dreper, torturerer og skader de som er mot Bashar al-Assad, presidenten vår.

Men etter tre måneder kjøpte oss ut i byen og dumpet oss uten noe eller noen til å hjelpe oss.

Vi skjønnte raskt at det hadde blitt ut i kraftige demonstrasjoner og at regjeringen hadde slått ned på det med skudd, vannkanoner og tåregass.

Flere hundre var allerede
skadd og dødsfallene
bare steg etter hver dag
som gikk. Jeg viste ikke
hvor familien min var og
klarte ikke og oppsøke dem
heller.

Det brøt fort ut i borger-
krig og innen jul var både
Damaskus og Homs okupert
av regjeringsstyrkene.

Jeg kjørte raskt at jeg
måtte gjøre noe. Jeg bestem-
te meg for og flykte.

Det var jo allerede flere
hundre som hadde flyktet
jeg kunne dra til Tyrkia?.

Det er langt, men jeg lagde

en fluktrute, som går fra Homs til Hamah fra Hamah til Aleppo og da var det ikke langt til Tyrkia. Det var risikabelt, men det kunne gå.

To dager senere var jeg i Hamah, det hadde vært en rolig tur med tog og buss. Det var ikke bare meg, men andre som også ønsket å starte et nytt liv i Tyrkia. Jeg var glad jeg ikke var helt alene, uten noe mål. Men det var jeg ikke. Så nå sitter jeg på toget videre mot Aleppo. Det fyker byer, mennesker, opprørere, soldater og fly på himmelen

forbi, og jeg kan forestille meg et
lykkelig liv i Tyrkia. Ikke
bare alene men med fami-
lien min. Jeg må finne dem!

6 timer senere går vi ut av
toget på en øde stasjon i Aleppo.
Vi går mot en kassebil som
skal føre oss til grensen. Grense-
losen er en mann som ikke
vill vise ansiktet sitt, det skyg-
ner jeg godt!

Det er 2 timer med kompe-
vei og det er midt på natten,
men jeg sover etter ca. 10
min etter 2 døgn uten søvn.

Jeg vokner med et rykk og
i halvsøvn går jeg ut i

i det svake dagslyset. Vi beveger oss sakte mot grensen. Det er ti meter igjen til et nytt liv med fred.

Da skjer det! En mine går av og jeg blir slengt flere meter bakover, etterfulgt av total stillhet og stummende mørke.